

Maria bebudelse 2014

prædiken i Vestervig kirke ved fejring af vårens komme (spillemandsgudstjeneste)

Som vi hørte i dagens evangelium – kaldet Marias lovsang – at Maria priser Gud for hans almagt og ser sig selv saliggjort ved budskabet om - at hun skal føde et barn – et budskab forkyndt hende af en Guds engel:

»Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn».

At lægge fejringen af jomfru Marias Bebudelse her i det bragende forår – er med lidt hurtig hovedregning rimeligt – for da er der ni måneder til Jul – til Jesu - Guds søns fødselsdag –. Og med englens ord i sit hjerte - satte Maria således sit håb til Gud.

Og her i foråret sætter vi mennesker så også vort håb til Gud om at det vi sår i jorden må vokse og sætte kærne – at naturen må genfødes og blive rig både i hav og på land.

Og Som vi ved - så spire og gror der ingenting uden at der er sået noget først! Hvordan skal vi så forstå denne jomfrufødsel!

I 1903 offentliggjorde sognepræst N.P. Arboe Rasmussen en afhandling, hvori han hævdede, at jomfrufødslen hidrørte fra en anden religiøs sfære end kristendommens.

Det vagte en alvorlig vrede og opstandelse – og kom til at vare i mere end ti år før end sagen blev afgjort. Arboe Rasmussen blev frifundet ved provsteretten - men siden hen dømt fra embedet ved anden instansen: Landemodet. Højesteret fritog ham dog for straffen under henvisning til, at han havde været i god tro.

Men dermed var sagen ikke slut. Arboe Rasmussens biskop i Viborg ville ikke lade ham prædike mere. Folketinget måtte gennemføre en særlov - der

overdrog det kirkelige opsyn med Arboe til kirkeministeren - som var ham mildt stemt.

Og dogmet om jomfrufødslen kan stadig vække diskussion – og sætte sindene i kog.

Et Dogme betyder: En lærersætning – og er inden for kristendommen en tilkendegivelse af kirkens mening om et religiøst spørgsmål.

Som den gamle professor i dogmetik Theodor Jørgensen så klogt siger: Et dogme skal åbne op for perspektivet for en forståelse, ikke op for en bogstavelig fundamentalistisk tro. Beretningen om jomfrufødslen er med til at understrege Jesu menneskelighed og ikke hans guddommelighed.

Og det gælder for så vidt alle kirkens dogmer – for de tager deres udgangspunkt i - at Gud blev menneske og dermed indgik en ny aftale med os.

Det ældste evangelium – Markusevangeliet kender ikke til en jomfrufødsel og en far Josef kender dette evangelium heller ikke til – ja det beskæftiger sig overhovedet ikke med Jesu barndom. Og det gør Johannesevangeliet heller ikke.

Det er således kun i bardomsfortællingerne om Jesus i Lukas- og Matthæusevangeliet at det angives at Maria Var en jomfru ren og skær - og det er da også kun i disse to evangelier at der forekommer slægtstavler for Jesus – og ejendommelig nok er det slægtstavler for Josefs slægt og ikke Marias slægt. Altså stamtavlen for en mand der påstås ikke at have nogen andel i Jesu gener! Det er i sig selv en besynderlighed.

Denne besynderlighed kunne jo skyldes at dogmet om jomfrufødslen i den tidlige periode af kristendommens historie endnu ikke var gældende – men først senere i oldkirken er blevet indføjet.

Vi kan derfor ikke lægge mere i Maria Bebudelse - end at den skal ses som en trossætning der vil understrege Jesu sande menneskelighed samtidig

med hans guddommelige oprindelse. En markering af - at Gud i Jesus har gjort en ny begyndelse i menneskeslægtens historie. En forkyndelse af et evigt forår for det fortabte menneske. En forkyndelse af syndernes forladelse over for den som hører hans Ord.

Om det at tro sagde Kierkegaard: Troen er et paradoks. Den har ingen grunde. For Kierkegaard er det at tro det samme som at fastholde det fornuftstridige – det som aldrig kan være genstand for eksakt viden. Og det er kun gennem troen - at et forhold til Gud opstår.

Og lige netop sådan var det fat med den unge kvinde - Jomfru Maria – hun kom til tro – ikke ved undergerninger – endsige ved et mirakel - med ved Guds Ord – ikke ved et Ord givet hende af folket – men ved et Ord givet hende af Gud. Et Guds Ord sået i hendes hjerte.

»Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser! – det var hendes ord – men det er også troens ord. For den som vandre i mørke skal se et stort lys – som aldrig slukkes! Amen